

Phan Nhật Nam

# Chuyện Dọc Đường...

*Kể hành nhân qua đó chạnh thương...*

(Chinh Phụ Ngâm - Đoàn Thị Điểm)

Đọc theo chiều dài Tiểu Bang California có những thành phố lớn, địa danh quan trọng không chỉ riêng đối với nước Mỹ, nhưng mang tầm vóc của thế giới – Một thế giới thu nhỏ, với những khu vực điển hình khác biệt môi trường, khí hậu, sinh thái, địa thể đa dạng, phong phú.. Vùng bờ biển phía Nam với thành phố San Diégo, địa vực có khí hậu tốt nhất thế giới; Los Angeles phi trường lớn, rộng với mực độ phi cơ lên xuống bận rộn liên tục, để không thể gọi là một phi trường, nhưng phải hình dung đây là một thành phố phi cảng với Xa Lộ 105 “*Xa Lộ Thế Kỷ*” chạy song song với Đại Lộ Thế Kỷ, “*Century Boulevard*” chuyên chở lượng xe luôn ở mức trì chậm, tắc nghẽn cho dầu đang lúc nửa đêm về sáng. Tiếp miền sa mạc Mojave đông Đường Số 5 với những khu quân sự ẩn mật mà chắc đã số người Mỹ bản địa cũng chưa hề đi đến, nghe tới; địa danh Bakerfield, trung tâm động đất toàn thế giới; và nơi San Francisco với những cầu treo nổi danh, Golden Gate, Bay Bridge xuyên vịnh cảng nối Châu Mỹ với miền Viễn Đông; Thủ Đô Sacramento tiếp vùng rừng sát các Tiểu Bang Oregon, Washington bắc đường Số 5, nơi có mực độ mưa cao quanh năm gây mây mù, không khí ẩm ướt. Cuối cùng, cũng Tiểu Bang Cali: Vùng đất tập trung hơn hai-trăm ngàn người Việt với hai thủ phủ người tỵ nạn, Orange County phía Nam và San José phía Bắc.

Có những chuyến xe đò do người Việt khai thác chạy đường Nam-Bắc trên: Xe Đò Hoàng, Xe Khách Việt Nam.. Người viết do một xếp đặt tự nhiên đã có mặt trong những chuyến xe đầu tiên kia (chỉ là một chiếc van gia đình mười-hai chỗ ngồi do chính chủ nhân Công Ty Xe Đò Hoàng sau này cầm tay lái) khi mới đến nước Mỹ, 1993. Nay, hơn mười-hai năm sau, vì lớn tuổi phản ứng lão hóa trì chậm, phần do sức khỏe suy kém sau cuộc đại phẫu nên không thể lái xe, phải thường có mặt trên những chuyến xe mang đặc thù Việt Nam, hiện diện bên bờ một cách tự nhiên nơi đất Mỹ theo lộ trình vừa kể. Từ đó, có cơ hội tiếp xúc, nghe ra những câu chuyện của nhiều người, nhiều giới người, nhiều lứa tuổi trao gởi trên đường xa.. Những câu chuyện bình thường, đơn giản của mỗi người Việt, của mỗi cá nhân thuộc nhiều sắc dân của Bán Đảo Đông Dương, những người hằng sống qua, rời bỏ những nơi chốn gọi là Sài Gòn, Mỹ Tho, Nam Vang, Đà Nẵng, Quảng Ninh, Hải Phòng.. trong những tình huống khác biệt. Câu chuyện về những người đã qua ngưỡng cửa tử-sinh một cách lặng lẽ, tự nhiên như đã sống, như đã chết. Người viết tường thuật lại với tính trung trực hẳn có đối với công việc của một người dụng văn. Và nếu cần thiết, chỉ thay đổi phươg danh, địa danh căn bản để tránh những ám chỉ, đụng chạm vô tình có thể xảy ra.

Bắt đầu từ Nam Cali, USA

## CHUYỆN “CÔNG CÁN”

Tất cả dấu hiệu về con người của thằng Công chỉ hiện ra nơi hai tròng mắt. Tròng mắt người nhưng có ánh sắc loang loáng của loài chuột sống dưới hầm sâu, nơi cống rãnh ẩm tối nhày nhụa những rác rưởi, cặn bã. Vây quanh động vật gọi là con người kia là tấm màn dày dặt oi oi gây nôn bocc lên từ một thân thể không hề tắm rửa, và bộ áo quần tù khô mốc quét dính bởi mồ hôi, đất, bùn.. sau năm tháng thấm ướt nước mưa, nước ruộng, nước tiểu ủ phân người dùng để tưới rau xanh. Và Công xử dụng sự bẩn thỉu này nên thành một

vũ khí lợi hại. Mỗi khi lâm trận xô xác, giành giật lá rau, củ sắn.. hấn nhào vào địch thủ, ôm cứng như loài sên bám vào vỏ cây để mùi hôi thối từ thân người xông lên chụp lấy đối phương như bị ủ kín trong một chiếc chăn nùng nặc.. Và nó bám chặt vào bất cứ phần da thịt nào của đối thủ với hàm răng nhọn của một loài sài lang khủng khiếp.. Mặc cho đối thủ dập xuống những nắm đấm đòn thù, Công chỉ buông kẻ nghịch khi miệng thấm ướt mùi máu và miếng da, thịt người tanh tươi. Lẽ tất nhiên, đối thủ nó cũng là những tên tù đói, bần, nhưng mùi thối của thân thể Công nặng nề gay gắt hơn hẳn. Hơi thối có độ dày tởm lợm bốc lên từ đầu tóc rậm lờm chớm, trên lớp da đen xỉn nhầy nhầy đất ghét. Công cũng đã xử dụng mùi hôi thối của thân thể (mà bất kỳ ai đến gần cũng bị phản ứng nôn mửa) để chiếm cứ chỗ nằm sát bức tường ngăn khu cầu xí cuối buồng giam. Em nó, thằng “Công em” được đặt nằm an toàn trên chỗ ngủ âm âm thối ỉm này. Nó nằm ngoài che em với đôi mắt nhỏ liếc đảo ngang dọc từ đầu căn buồng đến khu chuồng xí.. Khi khám phá ra một “con mồi” nào đấy đang nằm cử động nhẹ khể dưới tấm chăn đắp, Công lén tới im như một loài bò sát.. Nó phóng nhanh lên thân người đang chuyển động kia, chớp lấy thứ, loại thức ăn mà kẻ kia đang nhóp nhép nhai, bỏ tọt vào miệng, xong gục đầu xuống ngực chấp nhận trận đòn cho đến khi nuốt xong miếng ăn vừa cướp được. Chỉ hai thứ vật chất Công chưa đưa vào miệng: đất, cát và lá, cỏ. Nó đã lập nên những thành tích: Ăn thức ăn từ mòm thằng Huân “con” nôn thốc ra khi tên này phải ăn nhanh hết hai cân gạo tẻ, cân đường cháy, lọ mắm ruốc từ nhà thăm nuôi trở về. Nó cũng vượt mặt tất cả toàn trại tù với gói phân của thằng em còn lẫn nhiều hạt bo bo chưa tiêu hóa kịp.. Từ khu lao động hầm đá, thằng Công lặn gói phân dưới đũng quần, vào trại, rửa qua loa, và đun lại trong chiếc bát nhôm mẻ.. Tao ăn cứt của em tao chứ đâu ăn cứt của chúng mày. Công nói tỉnh khi bọn tù xĩa xối chưỡi rửa hành vi súc vật của hắn.

Hai anh em thằng Công thuộc Đội 12 Trại Cải Tạo Số 5, Xã Lam Sơn, Tỉnh Thanh Hóa - Đội tù trừng giới (gồm những phạm nhân chịu án phạt tập trung vô hạn định) có nhiệm vụ cung cấp đá ong cho toàn vùng để xây các trụ sở hành chính, công trường, nhưng chủ yếu là những hầm tù khác của hệ thống trại tù Lý Bá Sơ để lại từ những năm chiến tranh Việt-Pháp (1946-1954). Công tác sản xuất này có giá trị kinh tế cao, đem về cho trại nguồn thu nhập tài chánh lớn nhất (so với các đội làm gỗ, đốn củi, trồng rau, chăn nuôi..) nhưng cũng là công tác nặng nề gây chết im lặng, chặc chẩn mà các “*Trường Vừa Học Vừa Làm*” (nơi huấn luyện, đào tạo nên những con người “*xã hội xã hội chủ nghĩa tiên tiến*” từ thuở vị thành niên) tiếp chuyển giao đến khi bọn “*trại viên cải tạo*” tới tuổi thành người - Thành người tù nếu muốn nói rõ hơn. Trai hay gái đồng chung một chế độ quản lý, giáo dục. Chế độ không có hiện tượng “*người bóc lột người*” nếu muốn xác định thêm “*tính chất ưu việt của chế độ ta*”.

Khu vực hầm đá thoát tiên là bãi đất trống mọc rải rác một loại bụi nhỏ khô cần có tên là “*cây cốt khí*”. Không ai hiểu vì sao loại cây này được đặt tên bởi tính danh kỳ cục ấy. Nhưng thật ra không có tên gọi nào thích hợp hơn. “*Cây cốt khí*” không là loại cỏ do mọc cao hơn mặt đất khoảng vài gang tay, nhưng cũng không hẳn là cây vì không cành, lá.. Đây chỉ là một loại bụi lùm hoang dã, thân có gai nhỏ, và những lá nhọn tua tủa sắc, lờm chớm như lông nhím.. Đéo mẹ cái thứ quỷ quái này đun bép cũng không được nót! Bọn tù ngao ngán đánh giá loại cây, cỏ vô dụng. Nhưng, ban giám thị trại đã nhìn thấy “tiềm năng” dưới lòng đất: Hầm đá ong được thành hình trên vùng đất không cỏ mọc. Đại úy Trịnh Bắc (một đại tộc của vùng Thanh Hóa), cán bộ nhân lực Trại 5 đưa cặp mắt đứng trông sắc xảo nhìn lướt qua vùng đất khô nở ong ong bốc hơi dưới nắng nói cùng viên giám thị trưởng trại, Thiếu Tá Đỗ Năm (một đại tộc thứ hai có viên tổng bí thư đảng đương quyền họ Đỗ suốt hai thập niên 70, 80).. Thừa Ban (Ban giám thị) dưới lớp đất này là đá ong, ta xử dụng bọn Đội 12 đang làm rau xanh cho ra làm đá.. Liệu có làm được không, đá ấy cứng như thế, sợ bọn chúng không làm nổi? Phải được, sẽ chỉ định quản giáo Chuyên phụ trách bọn này. Không làm không được.. Phải làm đúng chỉ tiêu mỗi ngày, thiếu viên

nào bớt suất ăn phần ấy! Trịnh Bắc tin chắc vào khả năng "Mắt công an/Gan bộ đội" của bản thân – Anh ta đã "nghĩ, thấy" thế nào thì sự việc cũng "phải xảy đến" như thế. Bọn ngục quân, ngục quyền mấy ngàn người trong Nam đưa ra từ cấp đại úy đến trung tướng, bao gồm cả tổng, bộ trưởng, giáo sư, tiến sĩ.. lọt vào tay anh không dám hó hé một âm mưu, hành vi phản động. *Ta bóp chúng từ khi chúng mới được nghĩ ra.* Chẳng thế, năm 1978 kia mới mang cấp trung sĩ nhất mà nay đã là đại úy công an không cần qua trường, lớp "Sĩ quan đại học biên phòng". Bắc còn có quân giáo Chuyên phụ tá, xử dụng dưới tay bọn "Thường Trực Thi Đua – Ban đại diện tù" và những tên đội trưởng như gã Đội 12, Nhiên. Nhiên mặt vuông, thân hình thấp, ngón tay ngắn chỉ hai đốt, vốn gốc công an Hải Phòng, do phạm tội giết người đoạt của nên chuyển về Trại 5. Nhiên được đề bạt làm Đội trưởng Đội 12 do thành tích đánh chết Định "già" (Cựu thượng úy bộ đội, chuyên nghiệp tình báo, thuộc diện "*B quay – Hồi chánh theo quân đội cộng hòa*", trao trả về quân đội giải phóng năm 1973 tại Thạch Hãn, Quảng Trị) do trên ra lệnh giết. Định "già" chết không để lại dấu vết. Không giọt máu ứa ra. Cũng không kịp kêu lên tiếng gào hấp hối. Định chết khi đang đứng lãnh phần bấp trước mặt Nhiên.

Buổi sáng, ra đến bãi, mỗi tên tù Đội 12 được phát một cây cuốc chim loại nhỏ, một đầu dùng để cuốc đá, đầu kia dùng để đeo theo hình mẫu: Khối đá ong hình chữ nhật có góc cạnh 10 phần dày, 20 bề ngang, và 40 chiều dài.. Chỉ tiêu mỗi ngày 8 viên. Qua tháng thứ hai, chỉ tiêu nâng lên 12 viên/ngày; tháng thứ ba, tư 15 viên, và ngừng ở con số này.. Bởi bãi đá trở nên là một chiếc giếng khô khổng lồ với vòm miệng loe rộng lên bầu trời. Bọn tù làm đá lúc nhúc dưới đáy lấm chám như một đàn chuột bị bẫy sập. Hơi nóng từ trời cao ử xuống vực đá tích tụ vào trung tâm nên thành một luồng hơi sầm sập ẩn hiện lung linh qua ánh nắng. Đầu trần (chiếc áo tù đã cởi ra trùm đầu thay mũ, nón), chân đất, những tên tù Đội 12 bò lên nền đá ong, gõ chiếc búa chim rời rạc kiệt cùng.. Sẵn vũ khí, chúng gây chuyện đánh lộn để đi nằm nhà kỹ luật thay vì phơi thân làm đá. Trò bạo loạn chạm tới cao độ khi tên Tịnh "mắt" (do có đôi mắt đặc biệt đen thẫm) chém đứt gân chân thằng Định "nhạn trắng", chấp nhận án tử hình do đã gây vụ việc từ những năm trước, ở những "*Trường vừa học vừa làm*" phía Bắc, sát biên giới Hoa-Việt. Sau vụ thằng Tịnh, bốn vệ binh được lệnh đứng gác bốn góc bãi đá, trên cao nhìn xuống, theo dõi từng cử chỉ của mỗi tên tù. Vệ binh được lệnh nổ súng khi thấy dấu hiệu bạo động. Bọn tù cũng được chia thành từng nhóm ba tên để chỉ huy, rình rập, thúc dục nhau công tác hầu đạt được chỉ tiêu. Thiếu một viên cả ba đồng phải chịu cắt khẩu phần ngô, khoai sắn. Hai anh em thằng Công được chỉ định ở chung một tổ.

Một hôm, thằng Công em "bất ngờ" bị té từ trên thềm đá cao xuống một chỗ thấp hơn, đầu đánh vào góc bậc đá đang đèo dờ, máu từ trán chảy ra thấm ướt đậm màu nền đá đỏ.. *Ông cho cháu cõng em cháu về bệnh xá.* Gã bộ đội đứng gác ý hẩn cũng đang mệt nhọc dưới trời nắng hươi mũi súng thuận cho lời cầu xin của Công. Trên đường đi, Công "em" úp mặt lên lưng anh hồi khề.. *Mày xô tao ngã xuống phải không? Im, nhớ giữ kỹ "cây bút chì"!* Thằng em cắn vào lưng áo anh tỏ vẻ hiểu.

Hai ngày sau Công "em" xuất viện, thằng anh ôm em ngủ về săn sóc, yêu thương.. Nhưng thật ra nó nói khề với em: *Đêm nay, khi tao "đánh" cái vòm.. Mày đừng cho thằng nào vào nhà xí!* Với "cây bút chì" (dùi đéo đá) thằng Công mở rộng vòm tròn lồ đại tiện không khó khăn do lớp vôi vữa từ bao năm bị nước tiểu, chất dơ bào mòn, thấm nhũn.. Chỉ cần mở mỗi bên rộng khoảng gang tay. Thằng Công nhảy xuống trước, chân ngập vào hố phân. Không cần để ý, nó bò theo lỗ hồng hàm cầu (ngang mặt đất) thông ra sân sau buồng giam. Công em bò theo nói nhỏ.. *Tao dính đầy cứt! Im, theo tao, chạy xuống nhà bếp! Tại sao không ra công? Đánh soong ngô để khi ra nằm ngoài kia có cái mà ăn. Phải nằm chờ bên khu công trường trồng cam vài ngày, chưa chạy thẳng về Thanh Hóa, Hà Nội được..* Khi hai anh em thằng Công lọt vào được khu nhà bếp cuối trại thì từ căn buồng Đội

12 có tiếng la lớn.. *Báo cáo cán bộ.. Báo cáo cán bộ.. Trốn trại!.. Báo cáo cán bộ.. Trốn trại!!* Tiếng súng nổ vang. Keng đánh dồn bốn phía trên các chòi gác. Công chạy nhanh đến chiếc giếng nơi có cây sào dùng kéo nước.. Bình tĩnh, nó nói chắc với em.. *Tao giữ sào, mày bám vào, chân đạp vào tường trèo lên trước.* Loạt đạn từ vọng gác góc nhà bếp bắn tung lớp mảnh chai rải trên đầu bức tường.. Thằng em chạm tay lên bờ tường cố rút người lên.. *Tao, tao bị rồi!* Thân nó rơi xuống nhanh. Thằng Công ôm em, ngồi gục mặt trên khoảng ngực dần đập yếu. Nó ngửi ra mùi máu đầm đìa ngạt ngạt. Những báng súng đập xuống lưng, đầu.. Công vẫn ôm chặt xác đưa em như khả năng bám cứng thường áp dụng. Nhưng lần này, cuối cùng nó phải buông rời xác em, ngã ra chết ngất, chỉ tỉnh dậy ba ngày sau nơi phòng kỹ luật. Công biết nó chưa chết do ngửi ra mùi máu quen thuộc đóng khô trên mặt.

Sáu tháng sau, Công được tháo cùm cho về buồng. Nó bò với hai tay, hai gối, nhích tới từng khoảng ngắn, xong nằm bẹp lên đất.. Quản giáo Chuyên đi theo, dùng chân đè lên lưng, đầu, đá vào hai chân lê lét, cong queo của nó nói lời khinh bỉ.. Mày có thành con dòi cũng không trốn khỏi đây được. Tao có thể bắn chết mày ngay bây giờ nhưng cho mày sống để ăn cứt! Thằng Công lết chậm im lặng, mắt ráo hoảnh, không cảm giác, trông đen khô như hòn than. Về đến đội, Công nói cùng Huân “con”, tên đội trưởng mới: *Tao sẽ không gây vụ việc gì để mày phải liên hệ.. Mày chỉ cho tao biết thằng Nhiên đâu rồi?* (Nhiều là tay đội trưởng cũ). *Nó được chuyển vào trong Thanh Cẩm làm Trục Thi Đua vì thành tích báo cáo vụ trốn trại của anh em mày.* Một tháng sau, tại bãi đá, Công chụp cứng bàn tay của một gã vệ binh, cắn đứt ngón trỏ khi tên này xoè tay xĩa xối, tát tai nó do tội không làm đủ chỉ tiêu 15 viên đá. Ban giám thị Trại 5 có quyết định nhân hậu khôn ngoan.. Cho nó lên trại Thanh Cẩm, thằng Nhiên sẽ trị nó.

Người tù thở hơi dài thanh thản.. Đây là phòng kỹ luật “tiện nghi” nhất ông được ở của mười năm qua, kể từ 1978 khi chuyển về vùng Thanh Hoá này. Phòng vuông vức mỗi bề ba thước, hai bề nằm, ở giữa có lối đi. Ông có thể “đi bộ” qua, lại nơi chiếc sân rộng một thước, dài ba thước này. Điều tuyệt diệu hơn hết là ông có được khung cửa sổ mỗi bề rộng bốn gang tay, chắn bởi bốn thanh sắt dọc và ngang bởi một bản sắt dày.. Nhưng những thanh sắt chắn song không ngăn cản được tầm nhìn ra dãy núi thượng nguồn Sông Mã, và lắng nghe âm tiếng sông trôi về xuôi xa dưới chân đồi trước mặt trại. Nếu đứng ép mình sang góc phải, người tù có thể nhìn xéo ra chiếc cổng chính của khu kỹ luật, cực trái sân cỏ, nơi có cây hoa gạo nở đỏ rực mỗi dịp xuân, báo hiệu ngày Tết. Từ khung cửa sổ thần tiên này, ông nghe được hơi thở nhẹ của tự thân rung động theo từng di chuyển im lặng của trăng.. *Ông ấy lên rồi đó!!* Người tù nói ra thành lời khi căn phòng bắt đầu dọi sáng ánh biên biếc, rồi chuyển sang sắc xanh thanh khiết thắm thiết.. Ông bước xuống khỏi bề nằm, kéo chân cùm ra một góc để có được tầm nhìn tối đa khi đứng ở cửa sổ.. *Cảm giác tắm đấm giữa sắc trắng xanh.* Và “ông ấy” lên chậm rãi, lặng lẽ, uy nghi.. Rồi cả một vùng núi trải dài hùng vĩ đồng rộng sáng dưới màu trắng miên man cảm động. Những chắn song khung cửa sổ dọi lên tường thành hình hàng *Thánh Giá* nghiêng nghiêng. Ông thấy *Chúa Cứu Thế có thật trên dãy Thánh Giá màu Đen* kỳ diệu này dấu chưa được phép rửa tội theo nghi thức Công Giáo.. *Bốn hàng song sắt lạnh. Dọi Thánh Giá lên tường. Chúa vô cùng hiện thực. Với con người đau thương..* Người tù đọc nhiều lần lời thơ đơn giản như một cách cầu kinh của riêng mình.

Nhưng bình minh lại đến với hân hoan làm rưng rưng nước mắt. Mặt trời chưa lên mà người tù đã nghe toàn vũ trụ, vạn vật rộn ràng chào đón. Tiếng vượn hú dài hơi theo trùng điệp rặng núi. Bầy chim đen vùn vụt bay lên khoảng không, đồng lẩn sà xuống trên sân cỏ, và những con bướm.. Những chấm vàng, trắng nổi bật nơi xa trên màu xanh của núi, rưng dần dần bay về tụ lại trên sân cỏ trước phòng giam.. *A.. bướm tìm ra nhau theo màu của cánh!* Ông miên man theo dõi, khám phá sự huyền bí kỳ diệu từ những cánh bướm im

lặng, chập chờn. Người tù cũng thật sự cảm kích với cách kiên trì nhẫn nại của cách con tò vò làm tổ.. Tò vò kẹp từng viên đất tròn nhỏ với hai ngàm và hai chân trước, tô đắp nên thành chiếc tổ qua từng mỗi ngày khó nhọc.. Xong “hắn” tất tả bay đi kiếm sâu (loại sâu màu xanh lá mạ có chiều dài hơn thân tò vò), đặt vào tổ làm mỗi dự trữ, để trứng, đóng kín tổ bằng lượng nước dãi cố gắng mỗi mòn.. *Anh yên tâm, tôi giữ tổ cho anh để hai-mươi một ngày sau con anh ra đời..* Người tù *nói chuyện* cùng tò vò thân thiết thật lòng khi thấy ra cách bay mệt mỏi của “*gã bạn*” với đôi cánh đập dần dần yếu đuối. Tò vò sẽ rớt chết ở một nơi nào đó.. Người tù muốn sống trong tình thế nồng nhiệt mến thương này để quên khuấy một cảnh tượng đau lòng.. *Thân con người bị kéo ngược (gã trật tự kéo bằng cách nắm hai cổ chân) đầu từ dưới trại, qua mấy mươi bậc thang (để đưa lên khu kỷ luật nơi đỉnh đồi cuối trại).. Cẩn buồng cực trái dẫy sau (Người tù luôn cách biệt các bạn tù bởi những phòng để trống, và hai dẫy buồng đối lưng nhau) có tiếng mở cửa, kéo chân cùm, và tiếng chửi.. Địt mẹ cha có cũng đánh theo cha có!!* Hôm đó, năm xẩy ra cảnh tượng đau lòng ấy đã quá lâu, nhưng người tù luôn nhớ rõ, hiện sống với cảm giác khiếp sợ làm thân người ông run lên bần bật (dẫu ông là người lính tác chiến của một đơn vị kiệt liệt của Miền Nam).. *Người bị kéo ngược như thế chắc hẳn đã là một xác chết! Nhưng tại sao còn bị đánh bồi và xỉ nhục?!* Sau này hỏi ra, ông biết người thụ nạn là một Linh Mục Công Giáo.. *Chúa ơi! Sao con người có thể đau thương đến thế?!*

Mỗi lần đứng ở cửa sổ, người tù đồng có mỗi hân hoan (trước cảnh trí rục rờ vui hòa của thiên nhiên) chen lẫn mỗi nặng lòng (do ác độc của con người) với câu hỏi như trên nhiều lần lặp lại.. Sáng nay, từ buồng giam cực trái (buồng số 1, cùng dẫy trước với buồng ông) có tiếng mở khóa cùm chân và lời quát tháo.. *Địt mẹ, lần sau ông đéo cho mày đi đồ ống.. ỉa xong thì ăn đi.. Đi ra, đồ chó đẻ.. Chó nó cũng không bản đến như mày!* Nghe tiếng chửi của Nhiên, gã thường trực thi đua, người tù đứng nép vào góc phải cửa sổ nhìn ra sân theo dõi.. Gã tù khom người bước đi mệt nhọc, chậm chạp.. *Địt mẹ mày có nhanh được hay không hay đợi ông đá cho mấy cái..* Nhiên đi cách khoảng gã tù ý chừng như muốn tránh xa sự bản thủ. Gã tù lê ống tre bươm trên sân cỏ, lúc lắc thân người rề rề hướng về phía hầm chứa phân khu kỷ luật.. *Đổ vào đây.. Địt mẹ đổ vào đây!!* Nhiên hét lớn chỉ vào hố chứa.. *Mày làm rơi vải tao bắt mày phải ăn cho hết! Địt mẹ.. đồ ăn cứt!!* Gã tù đã đến bên hố chứa phân, gã lóng cọng với ống bươm.. Phân, nước giải rơi vải tung toé.. *Đổ xuống hố.. Địt mẹ thằng chó..* Nhiên xoay xoay chòm chìa khoá buồng giam tiền gần chực đánh.. Gã tù với một phản ứng nhanh nhẹn bất ngờ tạt ống bươm vào mặt Nhiên.. Tên này hét lớn hốt hoảng đưa tay vuốt những mảng phân thối, dòng nước dơ. Gã tù nhảy thoát đến viên đá chặn nắp hố phân. Nó nâng lên.. Đập mạnh xuống khuôn mặt lầy nhầy chất bẩn. Nhiên ngã quay quắt trên đất.

Thằng Công nhảy lên ngồi trên ngực Nhiên, thọc tay vào ổ mắt.. Móc ra!! Nó nuốt khối nhầy ươn ướt máu và cứt. Súng trên chòi canh nổ sắc, gọn, chính xác từng phát một. Lưng thằng Công ươn lên, nẩy nẩy..

Trong này, người tù cúi gập xuống.. Nôn khan.

**Phan Nhật Nam**

Nguồn: <http://vietmessenger.com/books/?title=chuyendocduong>

[www.vietnamvanhien.net](http://www.vietnamvanhien.net)